

Adventi áldozat

Időpont: Advent 1. vasárnapja

Alapige: Máté 21,1-14

És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elkülde Jézus két tanítványt, És monda nékik: Menjetez ebbe a faluba, amely előttetek van, és legott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vehét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket.

Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólott: Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarának vehén.

A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, amint Jézus parancsolta vala nékik, Elhozák a szamarat és annak vehét, és felső ruháikat rájuk teríték, és ráüle azokra.

A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra.

Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jó az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!

És amikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez? A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

És beméne Jézus az Isten templomába, és kiüzé mindazokat, akik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá.

És monda nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.

És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket.

Adventnek, a Krisztusra való várakozás időszakának első vasárnapján a reá való várakozás legszívdobogatóbb pillanatairól, Krisztus dicsőséges bevonulásáról szól a szent lecke. Ez a bevonulás kereteiben jelentéktelenebb, mint honvédeink menetelése észak felé. Itt nem harsog vérpezsdítő, tüzes induló a zenekarok trombitáin, ütemeire nem dobban a földön díszlépést kivágó ezrek döngő lépte, félelmetes harci szekerek nem dübörögnek a menetben, a néző közönség sem rúg ezrekre. Pompájában is egyszerűbb. Zászlóerdők nem lobognak, tüzes paripák nem táncolnak. Polgári ünnepség az egész minden katonai dísz nélkül. Az is csak olyan meg nem rendezett, önként született. Kereteiben lehet jelentéktelenebb, pompájában egyszerűbb, de lelkesedésében nem szárnyalható túl, jelentőségében pedig teljesen egyedül álló s ezért tanulságaiban rendkívül fontos.

Ennek a dicsőséges bevonulásnak első jelenete mindjárt egy nagyon komoly tanulságot jelent a számunkra.

A bevonulás azzal kezdődik, hogy Jézus tanítványai rámutatnak egy idegen számarra s ezzel az indokolással: „Az Úrnak van szüksége reá”, elviszik. Ez a parányi epizód világossá teszi előttünk, hogy amikor megmozdulnak a történelemformáló erők és az idők méhében már megmozduló, jöttét sejtető új világra feszült izgalommal vár az adventet élő világ, mely bizonyos abban, hogy határmezsgyén áll, hogy a régiiek elmúltak, de még egyáltalában nem látja kibontakozni, hogy mi lesz, ilyenkor áldozat nélkül nincs beteljesedés. Ha az advent nem jár áldozattal, nem lesz belőle karácsony, a reményteljes várakozásból nem lesz boldog valóság.

Így volt ez a bibliai történet adventjében is. A bethfagei ember a szamarát áldozta fel, a tanítványok felső ruháikból csináltak puha nyerget, mások ugyancsak felső ruháikat vetették le

és terítették le a porba díszszőnyeg helyett, a tömeg idejét és lelkesedését tette rá az áldozat oltárára, a pálmafák a gallyaikat, a virágok a szirmaikat adták hozzá, mint adventi áldozatot.

Aki nem akart beállani az áldozatos seregbe, azt kemény eszközökkel tanították meg, hogy az adventi áldozat kötelesség. Mert voltak, akik úgy bele voltak merülve kufár életük üzleti zajába, hogy mit sem hallottak az új élet üdvívalgásából. Jóságukat dicsérgették, galambjaikat etetgették, pénzüket rakosgatták, régi kiseded üzleteiket bonyolították a templomban, mit sem sejtve arról, hogy a templom ura, az új élet fedelme, Krisztus, már az előváros utcáin vonul befelé. Ezeket az adventet nem ismerő, adventi áldozatról tudni nem akaró embereket Krisztus korbáccsal tanította meg arra, hogy az Úrnak imádság házára van szüksége s nem túri a latrok barlangját.

Krisztus dicsőséges bevonulása nyomán jóságja nélkül maradt bethfagei ember, felső ruha nélküli dísztelen sokaság, megcsonkított koronájú fák, virág nélkül maradt növény szárak, összetaposott felső ruhák, porba kevert virágszirmok, galambjaik után kapkodó emberek, jóságjaikat remegve cibáló vásárosok, elgurult pénzüik után a földön kaparászó pénzváltók ijedt hada hirdeti: Erre járt, itt vonult be Krisztus. És elcsendesült templom, benne tisztán csengő Ige, meggyógyult vakok és sánták hirdetik: Itt van Krisztus. Advent után a beteljesülés. Áldozatok nyomán az új élet. Érdemes volt érte áldozatokat hozni.

Nem lehet ez másképp a magyar adventben sem. Merthogy népünk ma adventben él, ki merné azt tagadni! Isten rátekintett az ő magyar népére. Nagy dolgokat cselekedett velünk, azért vagyunk örvendezők s tudjuk, hogy nagy dolgok előtt állunk még, ezért vagyunk adventi szorongásban.

Advent első vasárnapján azt üzeni Isten ennek a népnek: Áldozatok nélkül a magyar adventből sem lehet magyar karácsony. Ne húzódj tehát, ha valamire rámutat az advent ura és azt mondja neked: „A hazának van szüksége reá”, legyen az akár egy állás a több állásod között, vagy egy darab földed, vagy valami jogelőnyöd. Tedd le szívesen, mámoros hozsannával szívedben és ajkadon az út porába, hadd vonuljon be rajta diadalmasan egy új magyar élet.

Ti, kiktől elsősorban vár áldozatot a magyar advent, ne hívjátok ki magatok ellen a nemzet tisztító korbácsát! Ti pedig, kik úgy gondoljátok, hogy jogotok van marokra fogni a korbácsot, ne felejtsetek el, hogy csak annak van joga kezébe venni a nemzet korbácsát, akit a hazához való féltő szeretet emészt és csak az ellen, amire a hazának és nem neki van szüksége. Öznésnek nincs joga megbélyegezni egy másik öznést. Ne felejtjük el, hogy a templomtisztító Krisztus indulata szent indulat volt, s kik látták, ebben fogalmazták meg felejthetetlen élményük benyomását: Az Úr házához való féltő szeretet emésztí őt.

Nem lehet ez másképp a magyar evangélikus egyház adventjében sem. Ki merné ugyanis tagadni, hogy ebben a vonatkozásban is adventben élünk. Csak aki nem akarja, az nem látja meg, hogy a Szentlélek munkába vette egyházunkat. Csak két munkájára utalok a Léleknek. A Szentlélek mindig gyűjt és gyűjt. Ki ne látná, mint gyűjti a Szentlélek a híveket egyházunkban! Hiszen az utolsó évtizedben a munka minden fogyatékosága dacára is több történt az elszórt hívek összegyűjtésére, mint a boldognak magasztalt békeidőkben egy évszázad alatt. Most pedig a szemünk előtt bontakozik ki, hogy mint gyűjti a Szentlélek a hívek között a hívőket, élcsapatát, pionírjait és követeit az Ő dicsőséges bevonulásának.

És itt van előttünk a Szentlélek gyűjtő munkája is. Aki csak belekóstolt egy-egy konferencia, vagy evangelizáció levegőjébe, arcát biztonnyal megcsapta ez a tűz. Ennek a tűznek a kohójában a sokszor terméketlen és magát negatívumokban kiélő evangélikus öntudat

pozitív, gyümölcsstermő evangélikus hittudattá válik. Sok jel mutatja, hogy Sion elővárosában jár már az evangélikus ébredés, élén az Úrral!

Ebből az adventből sem lesz valóság adventi áldozat nélkül. Azért hát ne húzódozz, ha az egyház Ura rámutat valamidre és azt mondja: „Az egyháznak van szüksége reá...”, legyen az akár időd, akár munkád, pénzed, kényelmed, vagy régi formákhoz ragaszkodó maradiságod, vagy akár te magad is.

Ne kényszerítsd az egyház Urát arra, hogy templomtisztító korbácsot vegyen a kezébe s hogy abból az áldott borulásból, melyben új élet áldott permetét készítette el számunkra az Úr, viharfelhők gyűljenek össze, honnan csak mennydörgés, villámlás sújt alá s szakadó, lefutó zápor.

Sem nemzeti, sem egyházi advent nem válhatik beteljesedéssé az egyén adventje nélkül. Nem újulhat meg a közösség, míg alkotó egyedei a régiek maradnak. Nekem magamnak is kell tehát adventemnek lenni. Ez az egyéni advent is délibábkergető álmodozás lesz azonban, ha hiányzik belőle az adventi áldozat.

Milyen áldozatot követel tőlem egyéni adventem beteljesedéséhez az Úr? Mire van neki ehhez szüksége? A bűneimre! Még pedig nemcsak általánosságban, hanem egészen konkrétan. Én nem tudom, hogy mi az, ami benned Krisztus diadalát hátráltatja, de az Úr tudja s lehet, hogy a bűnöket felfedő Szentlélek épp ebben a pillanatban juttatott valamit az eszedbe s talán éppen az az, amire rámutat az Úr: Szükségem van reá, add nekem! Az a bűnöm, amit nem akarok kiszolgáltatni, hanem meg akarok tartani magamnak.

Testvér! Ne húzódozz az adventi áldozattól! Csak olyant követel tőled az Úr, ami már most is oka minden nyugtalanságodnak, egykor pedig vesztedet fogja okozni. Melletted hömpölyög az élet folyama, inkább senyvedsz tikkasztó szárazságban, semhogy felhúznád az akadályozó zsilipet, melynek következtében egyszerre eljönnének reád a felüdülés vizei!

Ne kényszerítsd korbácshoz a Krisztus kezét! Ne tedd bíróddá azt, aki kegyelmes akar lenni hozzád! Ma még üzeni neked: „*Imhol jó néked a te királyod alázatosan...*”, holnap már keményen pattog a szava és suhog a korbács a kezében. Vegyük tudomásul, hogy bűneinkkel nem tűr meg az Úr az Ő templomában. Vagy eldobjuk magunktól bűneinket, vagy azokkal együtt minket is eldob magától az Úr!

Sorsdöntő adventi időt élünk. Az advent sorsa attól függ, hogy az adventi áldozat lelke mennyire él bennünk. Most nemcsak hogy nem szabad folytatni a régi életet, még az sem elég, hogy hűvös tárgyilagossággal nézzük páholyból egy új élet bevonulásának kibontakozását, most rá kell lépnünk az áldozat útjára. Vajon, el lehet-e rólam s rólad mondani, mint a bethfagei emberről, hogy amire rámutatott az Úr: „Szükségem van reá”, legott odaadta?

Két levélhullás van minden esztendőben. Az egyik ősszel, a másik tavasszal. Mit az őszi hervadás le nem ejtett, a hideg szél le nem cibált, mi megmaradt egy elmúlt év halott emlékeképp a fák ágain, tavasszal azokat tolja le szépen, csendesen az új élet rügye. Ez a tegnapi áldozata a máért.

Engedd, hogy a duzzadó adventi rügy letolja rólad, mi ó és halott, hadd vonuljon be a dicsőség örök királya, Krisztus.

Jövel Krisztus! Nekünk Reád van szükségünk!
Ámen.